

Sygn. akt XII Ko 44/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2017 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XII Karny składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Celej

Protokolant : Patrycja Michałowska, Agnieszka Walecka

w obecności prokuratora: Krystyny Nogal – Załuskiej,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 22.08.2017r.; 20.11.2017r.

sprawy z wniosku H. Ś. (1)

przeciwko Skarbowi Państwa

o odszkodowanie za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłe z niesłusznego tymczasowego aresztowania w sprawie Sądu Rejonowego w P. o sygn. II K179/11;

na podstawie art. 552 § 4 k.k. art. 552a § 1 k.p.k. i art. 554 §4 k.p.k.

orzeka:

I. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy H. Ś. (1) kwotę 111.000,00 zł. (sto jedenaście tysięcy) tytułem odszkodowania za poniesioną szkodę oraz kwotę 14.000,00 zł. (czternaście tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę obie kwoty wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia wypłaty;

II. w pozostałym zakresie wniosek oddala;

III. zasądza na mocy 618 § 1 pkt.11 k.p.k w zw. z § 14 ust. 6 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r.pr M. S. tytułem wynagrodzenia kwotę 144,00 (sto czterdzieści cztery) złotych za świadczenie pomocy prawnej z urzędu wnioskodawcy;

IV. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt XII Ko 44/17

UZASADNIENIE

W dniu 18 sierpnia 2015 r. H. Ś. (1) złożył do tegoż Sądu wniosek o zasądzenie od Skarbu Państwa na jego rzecz kwoty 1.000.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności tytułem odszkodowania za poniesione szkody i tytułem zadośćuczynienia za doznane krzywdy wynikłe z niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania i /lub niezasadnego wykonywania środków zapobiegawczych. H. Ś. (1) wskazał, że wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 sierpnia 2014r. w sprawie o sygnaturze akt X Ka 488/14 został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., natomiast uniewinniono go od popełnienia czynu z art. 207 § 1k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. H. Ś. (1) podkreślił również kwestię uchylecia rozstrzygnięcia zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności w sprawie o sygnaturze akt II K 179/11

prowadzonej przez Sąd Rejonowy w P.. H. Ś. (1) zaznaczył, że w konsekwencji tymczasowego aresztowania przebywał w areszcie śledczym od dnia 27 maja 2010r. do 23 grudnia 2010r. oraz na obserwacji psychiatrycznej w warunkach aresztu od dnia 01 lutego 2011r. do dnia 25 lutego 2011r.

W uzasadnieniu H. Ś. (1) wskazał, że po uchyleniu aresztu stosowane były wobec niego środki zabezpieczające i zabezpieczenie pieniężne co nie zostało zaliczone na poczet kary. Podniósł także, że tymczasowe aresztowanie i stosowanie środków zabezpieczających spowodowało perturbacje w jego życiu zarówno prywatnym i zawodowym, polegające m. in. na utracie pracy, w której zarabiał ponad 200.000,00 zł rocznie, utratę kwalifikacji zawodowych i rozpoczęcie jankania się na skutek przeżytej traumy. Ponadto H. Ś. (1) podkreślił, że utracił relacje i kontakty z dziećmi i znajomymi.

Podczas rozprawy w dniu 19 listopada 2015 r. H. Ś. (1) dokonał wyliczeń na podstawie których oszacował kwotę odszkodowania i zadośćuczynienia w złożonym przez siebie wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie. H. Ś. (1) podniósł, że wartość szkody wycenia na łączną kwotę 966.860,58 zł. (716.860,58 zł – suma strat / szkód za lata 2010-2014; plus dodatkowe szkody w kwocie 250.000,00 zł - średnio 50.000,00 zł w roku za lata 2010-2014). Ponadto wnioskodawca w ramach zadośćuczynienia wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 200.000,00 zł. (k. 64- zestawienie rocznych dochodów). H. Ś. (1) oświadczył, że podana w zestawieniu kwota 1.166.860,58 zł przewyższa kwotę podaną we wniosku jednakże podkreślił, że pomniejszył w/w kwotę o koszty utrzymania w okresach kiedy przebywał w areszcie śledczym tj. o kwotę 137.500,00 zł. Z uwagi na powyższe wnioskodawca oświadczył, że podana przez niego na rozprawie w dniu 19 listopada 2015r. kwota odszkodowania i zadośćuczynienia pokrywa się z kwotą wskazaną w złożonym przez niego wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie.

W głosach stron pełnomocnik H. Ś. (1) podczas rozprawy w dniu 29 listopada 2016r. wniósł o zasądzenie wobec wnioskodawcy kwoty 800.000,00zł tytułem odszkodowania oraz kwoty 200.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia. Wnioskodawca wniósł jak pełnomocnik. Prokurator wniósł o oddalenie wniosku H. Ś. (1) w całości.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

H. Ś. (1) pozostawał w związku małżeńskim z I. Ś. (1) od 1992r. do 2008r. W roku 2008 Sąd orzekł o rozwodzie małżonków H. i I. Ś. (1). Wnioskodawca jak i jego była żona po rozwodzie zamieszkiwali we wspólnym mieszkaniu. H. Ś. (1) przed rozwodem pracował zawodowo, a jego dochody pozwalały na utrzymywanie 5 osobowej rodziny. I. Ś. (1) w trakcie trwania małżeństwa nie pracowała, po rozwodzie podjęła pracę, gdzie otrzymywała wynagrodzenie około 900,00 zł miesięcznie. H. Ś. (1) miał zasądzone alimenty w kwocie po 900,00 zł na dwóch starszych synów i 700 na najmłodsze dziecko. (zeznania wnioskodawcy k. 68, zeznania świadka I. Ś. (1) k. 695)

H. Ś. (1) od 01 czerwca 1996r. do 26 sierpnia 2010r. był pracownikiem spółki (...) S.A., na stanowisku Kierownika Zespołu (...) (...) a w ostatnim okresie od 01 września 2009r. do 26 sierpnia 2010r. na stanowisku Kierownika D. (...) (...). W dniu 30 grudnia 2009r. pracodawca zawarł z H. Ś. (1) porozumienie zmieniające umowę o pracę w zakresie wynagrodzenia. H. Ś. (1) od 01 stycznia 2010r. do dnia wypowiedzenia umowy o pracę otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 14.500,00 zł miesięcznie. Za rok 2009r. wnioskodawcy została wypłacona roczna nagroda uznaniowa w wysokości 67.310,00 zł. H. Ś. (1) rokrocznie otrzymywał premie uznaniowe.

(świadectwo pracy k. 95; porozumienie k. 101; pismo. 102; zeznania podatkowe za rok 2009 i 2010 oraz informacja Pit 11 i O k. 148-167, zeznania wnioskodawcy k.674 - 677).

W dniu 27 maja 2010r. w godzinach nocnych pomiędzy wnioskodawcą a jego była żoną wywiązała się awantura. H. Ś. (1) został zatrzymany przez funkcjonariuszy policji w związku ze zdarzeniem spowodowania naruszenia czynności narządów ciała u byłej żony I. Ś. (1). H. Ś. (1) w trakcie awantury uderzył byłą żonę w twarz a następnie nieprzytomną kopał po głowie. Wnioskodawcy postawiono zarzut z art. 157 § 1 k.k. (akta sprawy II K 179/11 k. 2-2v).

W dniu 29 maja 2010r. wszczęto śledztwo przeciwko H. Ś. (1) w następstwie czego Prokurator zmienił przedstawiony w dniu 27 maja 2010r. zarzut z art. 157 § 1 k.k. zarzucając H. Ś. (1) popełnienie czynów z art. 156 § 1 pkt 2 oraz czyn z art. 207 § 1 k.k. (akta sprawy II K 179/11 k. 41-42; 44).

Sąd Rejonowy w P. sygn. akt V Kp 321/10 postanowieniem z dnia 30 maja 2010r. zastosował wobec H. Ś. (1) środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres trzech miesięcy tj. od dnia 27 maja 2010r. do dnia 26 sierpnia 2010r. Argumentami wskazanymi przez Sąd przemawiającymi za najsurowszym środkiem zapobiegawczym było duże prawdopodobieństwo popełnienia zarzucanych H. Ś. (2) czynów z art. 156 § 1 pkt 2 oraz czyn z art. 207 § 1 k.k.. Ponadto Sąd wskazał na uzasadnioną obawę utrudniania przez oskarżonego postępowania karnego poprzez wywieranie presji i wpływu na osoby najbliższe będące świadkami w sprawie oraz na grożącą mu surową karę do 10 lat pozbawienia wolności. (akta sprawy II K 179/11 k. 51-52)

W dniu 25 czerwca 2010r. do Prokuratury Rejonowej w P. wpłynęła opinia biegłej z zakresu chirurgii ogólnej M. G.. Biegła na podstawie dokumentacji medycznej zawartej w aktach sprawy zakwalifikowała obrażenia ciała powstałe u I. Ś. (1), jako skutkujące rozstrojem zdrowia powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. Biegła wskazała także, że na obecnym etapie w wyniku braku dokumentacji leczenia poszkodowanej i zastosowanych w związku z leczeniem procedur nie jest w stanie określić, czy obrażenia jakich doznała I. Ś. (1) w dniu 27 maja 2010r., spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci ciężkiego kalectwa, ciężkiej choroby nieuleczalnej lub długotrwałej, choroby realnie zagrażającej życiu, trwałej choroby psychicznej, całkowitej albo znacznej trwałej niezdolności do pracy lub trwałego, istotnego zeszpecenia lub zniekształcenia ciała. Biegła podała, że według niej można tylko przypuszczać, że leczenie i rehabilitacja – będzie trwało kilka tygodni, a skutkiem takiego urazu (dyslokacji części twarzy) może być też trwałe oszpecenie. (akta sprawy II K 179/11 k. 95-96 opinia).

W dniu 09 sierpnia 2010r. Prokurator wystąpił do Sądu z wnioskiem o przedłużenie stosowania wobec H. Ś. (1) środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. Prokurator w uzasadnieniu wskazał, że H. Ś. (1) stoi pod zarzutem popełnienia czynów z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. oraz czyn z art. 207 § 1 k.k. (akta sprawy II K 179/11 k. 141-142).

W dniu 16 sierpnia 2010r. do Prokuratury Rejonowej w P. wpłynęła kolejna opinia biegłej z zakresu chirurgii ogólnej M. G.. Biegła zaopiniowała obrażenia u I. Ś. (1) jako następstwo zarzucanego H. Ś. (2) czynu – rozstrój zdrowia trwający 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. które nie powinny mieć cech choroby przewlekłej. (akta sprawy II K 179/11 k. 120 – 121).

Postanowienie Sądu z dnia 17 sierpnia 2010r. o przedłużeniu tymczasowego aresztowania wobec H. Ś. (2) wydano na skutek rozpoznania wniosku Prokuratora o przedłużeniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na dalsze 2 miesiące tj. od dnia 26 sierpnia 2010r do dnia 26 października 2010r. W uzasadnieniu ponownie wskazano ogólną przesłankę stosowania najsurowszego środka zapobiegawczego. Podniesiono również, że istnieje obawa matactwa procesowego, a mając na względzie zarzucane H. Ś. (1) czyny realnym pozostaje wymierzenie wobec niego surowej kary, co może skłaniać go do bezprawnego wpływania na dalsze postępowanie (akta sprawy II K 179/11 k. 146-147).

Postanowieniem z dnia 11 października 2010r. Prokurator ponownie wystąpił do Sądu z wnioskiem o przedłużenie stosowania wobec H. Ś. (1) środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania do dnia 26 stycznia 2011r. wskazując na wysokie prawdopodobieństwo popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. oraz czyn z art. 207 § 1 k.k., obawę matactwa procesowego oraz surowość grożącej kary (akta sprawy II K 179/11 k. 152-153).

W dniu 15 października 2010r. Sąd Rejonowy w P. ponownie przedłużył stosowanie wobec H. Ś. (1) środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. Jako przesłanki dalszego stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wskazano przesłankę ogólną, tj. duże prawdopodobieństwo, że H. Ś. (1) dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. oraz czyn z art. 207 § 1 k.k., oraz obawę matactwa procesowego. Sąd mając na względzie treść opinii biegłej M. G. wskazał w uzasadnieniu postanowienia na zmianę kwalifikacji czynu zarzucanego H. Ś. (1). (akta sprawy II K 179/11 k. 156-156v).

Opinia sporządzona przez biegłego chirurga J. R. z dnia 22 października 2010r. wskazała, że na skutek doznanego urazu rozstrój zdrowia u I. Ś. (1) trwał dłużej niż 7 dni. Nadto biegły wykluczył, aby I. Ś. (1) doznała ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w rozumieniu art. 156 k.k. oraz by uraz stanowił zagrożenie dla jej życia. Wnioski opinii sporządzonej przez biegłego chirurga są tożsame z wnioskami dwóch poprzednich opinii sporządzonych przez biegłą M. G..

(akta sprawy II K 179/11 k. 158).

W dniu 20 grudnia 2010 roku do Prokuratury Rejonowej w P. wpłynął wniosek obrońcy H. Ś. (1) z dnia 19 grudnia 2010 roku o zmianę środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, orzeczonego postanowieniem Sądu Rejonowego w P. z dnia 30 maja 2010 roku i zastosowanie środka zapobiegawczego w postaci zakazu opuszczania lokalu mieszkalnego zajmowanego wspólnie z I. Ś. (1), poręczenia majątkowego w postaci pieniędzy w kwocie 20.000 zł, zakazu opuszczania kraju z jednoczesnym zatrzymaniem dokumentu uprawniającego do przekroczenia granicy w postaci paszportu, dozoru policji wraz z zobowiązaniem H. Ś. (1) do stawiennictwa w Komendzie Miejskiej Policji w P. raz na tydzień oraz informowania organu dozoru o zamierzonym wyjeździe z miejsca stałego pobytu oraz terminie powrotu (akta sprawy II K 179/11 k. 174-178).

Postanowieniem Prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. z dnia 23 grudnia 2010 roku uchylono środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania wobec H. Ś. (1) i zastosowano: środek zapobiegawczy w postaci poręczenia majątkowego w kwocie 20.000 zł zobowiązując do wpłaty na konto Sądu Rejonowego w P. w terminie do dnia 29 grudnia 2010 roku i przedłożenia dowodu wpłaty w Prokuraturze Rejonowej w P. do dnia 29 grudnia 2010 roku; środek zapobiegawczy w postaci dozoru Policji zobowiązując H. Ś. (1) do stawiennictwa dwa razy w tygodniu w Komisariacie Policji w B. w terminie wyznaczonym przez organ dozoru oraz do informowania organu dozoru o zamiarze wyjazdu na czas powyżej 3 dni i terminie powrotu do miejsca zamieszkania; środek zapobiegawczy w postaci zakazu opuszczania kraju połączony z zatrzymaniem paszportu zobowiązując H. Ś. (1) do przedłożenia paszportu w terminie do 29 grudnia 2010 roku w Prokuraturze Rejonowej w P.. Jednocześnie nałożono na H. Ś. (1) obowiązek polegający na zakazie zbliżania i kontaktowania się (w tym telefonicznego) z I. Ś. (1), nakazano mu opuszczenie miejsca zamieszkania w B. przy ul. (...), zakazano przebywania na terenie ww. nieruchomości, zobowiązano także do informowania w przypadku podjęcia prób kontaktu przez I. Ś. (1). Prokurator stwierdził, iż zgromadzony materiał dowodowy w wysokim stopniu uprawdopodobnił, że H. Ś. (1) dopuścił się popełnienia zarzuconych mu przestępstw. Oskarżyciel wskazał, że czyn zarzucony H. Ś. (1), który pierwotnie zakwalifikowany został z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., w związku z uzyskanymi opiniami biegłych, winien zostać zakwalifikowany z art. 157 § 1 k.k. Wobec ustawowego zagrożenia przestępstwa stypizowanego w art. 157 § 1 k.k. karą do 5 lat pozbawienia wolności odpadła tym samym przesłanka stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania w postaci surowości grożącej H. Ś. (1) kary. Prokurator uznał, że obawa mactwa procesowego ze strony H. Ś. (1), zważywszy na pozostałe do przeprowadzenia nieliczne czynności procesowe, nie jest na tyle poważna, aby uzasadniała dalsze stosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego (akta sprawy II K 179/11 k. 182-184).

W dniu 28 grudnia 2010 roku H. Ś. (1) wpłacił tytułem poręczenia majątkowego kwotę 20.000 zł na rachunek Sądu Rejonowego w P. (akta sprawy II K 179/11 k. 190).

Postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2011r. Prokurator nie uwzględnił wniosku obrońcy H. Ś. (1) z dnia 16 kwietnia 2011r. o zmianę sposobu wykonywania środka zapobiegawczego w postaci dozoru Policji poprzez zobowiązanie H. Ś. (1) do zgłaszania się w Komisariacie Policji w B. raz w miesiącu (akta sprawy II K 179/11 wniosek k. 266-268; postanowienie k. 270-271).

W dniu 29 kwietnia do Sądu Rejonowego w P. wpłynął akt oskarżenia. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą akt II K 179/11 H. Ś. (1) oskarżony został o popełnienie czynów z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. oraz art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2011r. Sąd Rejonowy w P. ustanowił, iż H. Ś. (1) zobowiązany jest do zachowania odległości od byłej żony I. Ś. (1) nie mniejszej niż 200 metrów za wyjątkiem przebywania stron w siedzibie Sądu. Na postanowienie H. Ś. (1) złożył zażalenie (akta sprawy II K 179/11 k. 357-358).

Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie X Kz 580/11 utrzymał w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w P. z dnia 14 czerwca 2011r.

(akta sprawy 179/11 postanowienie k. 448).

H. Ś. (1) w dniu 10 października 2011r. wniósł o zmianę sposobu wykonywania stosowanych względem niego środków zapobiegawczych (akta sprawy 179/11 pismo k. 473 - 485).

Postanowieniem z dnia 13 października 2011r. Sąd Rejonowy w P. nie przychylił się do wniosku oskarżonego z dnia 10 października 2011r. (akta sprawy 179/11 pismo k. 486 - 487).

W dniu 25 października 2011r. obrońca H. Ś. (1) złożył zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w P. z dnia 13 października 2011r. Ponadto oskarżony we własnym imieniu z dniem 02 listopada 2011r. wniósł zażalenie. (akta sprawy 179/11 zażalenie k. 491 – 494; 496 - 498).

W wyniku złożonego zażalenia obrońcy H. Ś. (1) jak i samego oskarżonego postanowienie Sądu Rejonowego w P. z dnia 13 października 2011r. zostało uchylone a sprawę w tym zakresie Sąd Apelacyjny przekazał do ponownego rozpoznania. (akta sprawy 179/11 pismo k. 511 - 514).

W dniu 29 listopada 2011r. Sąd Rejonowy w P. wydał postanowienie zmieniające stosowany względem oskarżonego środek zapobiegawczy w postaci dozoru Policji w ten sposób, że zobowiązano H. Ś. (1) do stawiennictwa jeden raz w miesiącu w Komisariacie Policji w B. oraz do informowania Policji o zamierzonych wyjazdach na czas powyżej 14 dni i terminie powrotu z takich wyjazdów. (akta sprawy 179/11 pismo k. 521 - 525).

H. Ś. (1) w dniu 08 grudnia 2011r. wniósł o uchylenie postanowienia Sądu Rejonowego w P. z dnia 29 listopada 2011r. oraz o uchylenie wszelkich stosowanych względem niego środków zapobiegawczych. (akta sprawy 179/11 pismo k. 550 - 554).

Sąd Rejonowy w P. wydając postanowienie w dniu 05 stycznia 2011r. nie uwzględnił zażalenia oskarżonego na w/w postanowienie Sądu z dnia 08 grudnia 2011r. (akta sprawy 179/11 pismo k. 578 - 580).

Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2012r. Sąd Rejonowy w P. częściowo uwzględniając wniosek oskarżonego uchylił środki zapobiegawcze stosowane wobec niego na mocy postanowienia Prokuratora z dnia 23 grudnia 2010r. w postaci poręczenia majątkowego w wysokości 20.000,00 zł – nakazując jego wypłatę, zakazu opuszczania kraju połączonego z zatrzymaniem paszportu. Oskarżony odebrał paszport w dniu 20 lutego 2012r. (akta sprawy 179/11 postanowienie k. 619 – 620, pismo k. 632).

Pismem z dnia 01 marca 2012r. obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie stosowanego wobec H. Ś. (2) środka zapobiegawczego w postaci dozoru Policji (akta sprawy 179/11 pismo k. 633 – 635).

Postanowieniem z dnia 07 marca 2012r. Sąd Rejonowy w P. nie uwzględnił wniosku o uchylenie środka zapobiegawczego w postaci dozoru Policji. (akta sprawy 179/11 pismo k. 662 – 673).

Sąd Rejonowy w P. nie uwzględnił zażaleń obrońcy oskarżonego jak i samego H. Ś. (1) na postanowienie Sądu Rejonowego w P. z dnia 07 marca 2012r. i utrzymał postanowienie z dnia 07 marca 2012r. (akta sprawy 179/11 zażalenia k. 662 – 673; 684 – 685 postanowienie k. 730 - 733).

Na rozprawie w dniu 18 czerwca 2012r. obrońcy H. Ś. (1) złożyli ponowne wnioski o uchylenie środka zapobiegawczego w postaci dozoru Policji. Sąd nie uwzględnił w/w wniosków. (akta sprawy 179/11 wniosek k. 773; postanowienie k. 775-776).

Z dniem 16 sierpnia 2012r. H. Ś. (1) złożył do Sądu Rejonowego w P. wniosek o uchylenie wszelkich stosowanych wobec niego środków zapobiegawczych. (akta sprawy 179/11 wniosek k. 791 – 805).

W dniu 03 września 2012r. do akt sprawy złożona została opinia (...). Z opinii tej biegli stwierdzili, że obrażenia I. Ś. (1) spowodowały rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządu ciała na czas przekraczający 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. Ponadto podkreślono, że brak jest wystarczających podstaw do przyjęcia, aby doznane przez I. Ś. (2) obrażenia spowodowały u niej ciężki uszczerbek na zdrowiu w rozumieniu art. 156 § 1 k.k. (akta sprawy 179/11 opinia k. 832 - 838).

Postanowieniem z dnia 11 września 2012r. Sąd Rejonowy w P. uchylił środek zapobiegawczy w postaci nakazu opuszczania miejsca zamieszkania w B. i zakazu przebywania na terenie w/w nieruchomości a także zakaz kontaktowania się z I. Ś. (1) zastosowane postanowieniem prokuratora w dniu 23 grudnia 2010r. Utrzymano środek zapobiegawczy w postaci dozoru Policji z obowiązkiem stawiennictwa w KP B. jeden raz w miesiącu oraz obowiązek informowania w/w organu o zamierzonych wyjazdach na czas powyżej 14 dni i terminie powrotu z nich. (akta sprawy 179/11 opinia k. 842 - 843).

Postanowieniem z dnia 07 lutego 2013r. Sąd Rejonowy w P. uchylił wobec H. Ś. (1) środek zapobiegawczy w postaci dozoru Policji z uwagi na zastosowanie wobec oskarżonego w sprawie 4 Ds. 34/13 środka zapobiegawczego przez Sąd Rejonowy w P. w dniu 07 stycznia 2013r. w postaci tymczasowego aresztowania od dnia 05 stycznia 2013r. na okres 3 miesięcy. (akta sprawy 179/11 postanowienie k. 1011 – 1013; postanowienie k. 1050).

Wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 21 listopada 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 179/11 w ramach czynów zarzuconych w punkcie I i II aktu oskarżenia H. Ś. (1) został uznany za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. Zaliczono na poczet orzeczonej kary 1 roku pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 27 maja 2010 roku do dnia 23 grudnia 2013 roku (akta sprawy II K 179/11 k. 1513-1514).

Na skutek apelacji wniesionych przez obrońców H. Ś. (1), wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 sierpnia 2014 roku /sygnatura akt X Ka 488/14/ zmieniono wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 21 listopada 2013 r. /sygnatura akt II K 179/11/ w ten sposób, że H. Ś. (1) uznano za winnego czynu z punktu I aktu oskarżenia, tj. czynu zabronionego określonego w art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za czyn ten wymierzono mu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby. Od popełnienia czynu z punktu II aktu oskarżenia H. Ś. (1) został uniewinniony. Uchyłono rozstrzygnięcie w przedmiocie zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec orzeczenia względem H. Ś. (1) kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. W dniu 18 sierpnia 2015r. do Sądu Okręgowego w Warszawie wpłynęło pismo H. Ś. (1) zatytułowane „pозew o zapłatę odszkodowania i/lub zadośćuczynienia z tytułu niewątpliwie niesłusznego aresztowania i/lub niesłusznego stosowania środków przymusu”, w sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy w P. pod sygnatura akt 179/11. H. Ś. (1) wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa na jego rzecz kwoty 1.000.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności tytułem odszkodowania za poniesione szkody i tytułem zadośćuczynienia za doznane krzywdy wynikłe z niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania i /lub niezasadnego wykonywania środków zapobiegawczych. (wniosek k. 2-4)

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w sprawie XII Ko 63/15 Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 13 grudnia 2016r. orzekając w przedmiocie wniosku H. Ś. (1) o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie i stosowanie środków przymusu w sprawie o sygn. akt II K 179/11 Sądu Rejonowego w P. na podstawie art. 552a § 1 i 2 k.p.k. w brzemieniu obowiązującym od dnia 01 lipca 2015r. do dnia 14 kwietnia 2016r. w zw. z art. 25 ust 3 ustawy z dnia 11 marca 2016r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego

oraz niektórych innych ustaw oddalił wnioszek H. Ś. (1) o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niewątpliwe niesłuszne tymczasowe aresztowanie i stosowanie środków przymusu w sprawie o sygn. akt II K 179/11 Sądu Rejonowego w P.. Sąd orzekł w przedmiocie wynagrodzenia za udzielona pomoc prawną H. Ś. (1) z urzędu, oraz w przedmiocie kosztów postępowania. (wyrok k. 575- 575v).

Na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika H. Ś. (1) od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie XII Ko 63/15 Sąd Apelacyjny w Warszawie uchylił zaskarżony wyrok i sprawę z wniosku H. Ś. (1) przekazał do ponownego rozpoznania (apelacja k. 600 – 618; wyrok k. 652 - 653).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań: H. Ś. (1) k. 180 182, 190 – 199, 193 – od słów „Przed tymczasowym aresztowaniem” do końca, k. 266 – 269; k. 673-680 ; I. Ś. (1) k. 329 – 331; 694 – 700; L. M. k. 290 – 295, 700 – 705)

H. Ś. (1) w toku prowadzonego postępowania złożył zeznania. W swoich depozycjach wnioskodawca opisywał swoją sytuację zawodową, wykonywane zajęcia na rynku pracy przede wszystkim jako pracownik firmy (...) S.A., oraz to jakie było jego wynagrodzenie. Wnioskodawca przytaczał również szereg okoliczności związanych z jego życiem rodzinnym, związkiem małżeńskim z I. Ś. (1) w którym pozostawał do 2008 roku, żaląc się iż to nie on powinien być osobą oskarżoną a jego była żona, która znęcała się nad nim. W sposób szczegółowy wnioskodawca opisał także swój pobyt w areszcie śledczym, związane z tym przeżycia jak również wskazywał na strach i lęk jaki mu towarzyszył przez cały okres postępowania karnego, gdy sprawa trafiała do ponownego rozpoznania. Podkreślił, że pojawiły się problemy ze zdrowiem – jąkanie. Wnioskodawca relacjonował także na temat przykrości jakie dotknęły głównie jego, ale i członków jego rodziny z uwagi na medialność i zainteresowanie publiczne sprawą karną.

Sąd zważył co następuje:

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż w postępowaniu niniejszym Sąd dysponował dowodami ze źródeł osobowych tj. z zeznań H. Ś. (1), I. Ś. (1), L. M., zatem osób, które posiadały wiedzę w zakresie badanym przez Sąd, a więc co do okoliczności obrazujących sytuację osobistą, rodziną, zawodową i majątkową wnioskodawcy przed jego tymczasowym aresztowaniem w sprawie II K 179/11 w trakcie pobytu wnioskodawcy w warunkach izolacji więziennej oraz po opuszczeniu aresztu i stosowaniu środków przymusu.

Ustalenia faktyczne w sprawie poczynione przez Sąd rozpoznający poprzednio sprawę nie uległy zmianie i nie były kwestionowane przez strony – także we wniesionym środku odwoławczym. Na rozprawie w dniu 20 listopada 2017 r. strony zgodnie wniosły o zaliczenie materiału dowodowego pozyskanego na rozprawie w pierwszym postępowaniu bez odczytywania. Zaliczone do materiału dowody nie wzbudziły wątpliwości sądu. Zgromadzone dokumenty (odpisy wyroków oraz postanowień, karta karna, informacja o pobytach i orzeczeniach, opinie, zeznania podatkowe) mają charakter urzędowy i pozyskane zostały od odpowiednich organów, a zatem bez wątplenia potwierdzają okoliczności w nich stwierdzone. Korespondują one również z treścią wniosku H. Ś. (1) oraz częściowo jego zeznaniami odnośnie sytuacji rodzinnej. Zeznania wnioskodawcy były wiarygodne w części odnoszącej się do zarobków jakie wnioskodawca uzyskiwał przed zastosowaniem tymczasowego aresztowania. Zeznania świadka I. Ś. (1) również jawią się jako wiarygodne. Sąd uznał zeznania byłej żony wnioskodawcy jako logiczne i zgodne z prawdą. Oczywiście zeznania I. Ś. (1) wprost nie dotyczą okresu pozostawania H. Ś. (1) w izolacji i jego subiektywnych odczuć związanych z tym okresem, jednakże są dowodem bezpośrednim na to, jak H. Ś. (1) funkcjonował w rodzinie. Sąd nie uwzględnił jego ocen dotyczących ponoszenia winy przez byłą żonę co do atmosfery panującej w rodzinie H. Ś. (1). Wnioskodawca obarczył byłą żonę za krzywdy jakich doznał w trakcie stosowania tymczasowego aresztowania, a także stosowania środków przymusu. Nie sposób również obiektywnie dostrzec, że to I. Ś. (1) doznała krzywdy w postaci pobicia przez byłego męża, co zostało potwierdzone prawomocnym wyrokiem Sądu.

Poza tym zastrzeżeniem stwierdzić trzeba, że wnioskodawca wskazał dochody przed zastosowaniem tymczasowego aresztowania zgodnie z prawdą, a podawane przez niego informacje znajdowały potwierdzenie także w zebranej dokumentacji. Z treści zeznań wnioskodawcy jak i świadka L. M. (siostry H. Ś. (1)) wynika, przesada w ocenie doznanych wskutek tymczasowego aresztowania i pobytu w izolacji krzywd. Sąd dostrzegł u wnioskodawcy tendencję

do wyolbrzymiania własnej krzywdy i przedstawiania dolegliwości wynikających ze środka izolacyjnego w postaci tymczasowego aresztowania i stosowanych środków przymusu w sposób nierzetelny. Twierdzenia o niewygodach i dolegliwościach H. Ś. (1) w trakcie stosowania tymczasowego aresztowania zdanie Sądu były na wyrost. Całość materiału dowodowego tworzy zatem spójny i kompletny obraz sytuacji wnioskodawcy.

Przechodząc zaś do kwestii okresu za jaki wnioskodawcy należałoby się odszkodowanie Sąd Okręgowy zważył co następuje. Nie ulega wątpliwości, że z okresów tymczasowego aresztowania do dnia 25 czerwca 2010 r. było uzasadnione, a wynika to z treści postanowienia Sądu Apelacyjnego. Następnie Sąd od dnia 25 czerwca 2010r. kiedy to biegła przedłożyła opinię. Prokuratura winna było podjąć stosowną decyzję o ewentualnym uchyleniu tymczasowego aresztowania. Nie uczyniła tego a nawet wystąpiła do Sądu o jego przedłużenie co w realiach sprawy stanowi, że o niesłusznym tymczasowym aresztowaniu chodzi o okres od 25 czerwca 2010r. do 23 grudnia 2010r., oraz na obserwacji psychiatrycznej w warunkach aresztu od dnia 01 lutego 2011r. do dnia 25 lutego 2011r. co do którego oczywiście jest uznanie, iż tymczasowe aresztowanie po tym czasie było oczywiście niesłuszne z uwagi na opinię biegłej dotyczącej obrażeń ciała powstałych w dniu 27 maja 2010r. u I. Ś. (1). Również wytyczne sądu II instancji koncentrują się na konieczności rozpoznania wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie za okres tymczasowego aresztowania H. Ś. (1).

Działania Sądu były podyktowane koniecznością zbadania okoliczności rzutujących na wysokość zadośćuczynienia i odszkodowania. Natomiast wątpliwości powstały w zakresie wysokości szkody o charakterze materialnym. Zauważyć należy, iż we wniosku pierwotnym wnioskodawca wnosił o kwotę łącznie 1.000.000,00 zł tytułem odszkodowania i/lub zadośćuczynienia. Dopiero na rozprawie pełnomocnik dokonał obliczeń i ustalił wysokość odszkodowania w wysokości 800.000,00 złotych i 200.000,00 złotych tytułem zadośćuczynienia.

Nie wątpliwie podstawowym źródłem dowodowym w tej sprawie stanowiły zeznania wnioskodawcy H. Ś. (1). Jakkolwiek Sąd nadał im walor wiarygodności w zakresie jego relacji o sytuacji osobistej, rodzinnej poprzedzającej zatrzymanie i osadzenie w areszcie, tak – w oparciu o relacje odnośnie zawodowej i w związku z tym otrzymywanym wynagrodzeniem Sąd nie kwestionował zeznań wnioskodawcy.

Ponadto opis sytuacji rodzinnej i zawodowej wnioskodawcy w latach poprzedzających zastosowanie tymczasowego aresztowania znajduje swoje umocowanie w depozycjach I. Ś. (1) i L. M.– relacje te wzajemnie się uzupełniają, pozwalając w tym zakresie Sądowi na czynienie ustaleń faktycznych.

H. Ś. (1) został zatrzymany w dniu 27 maja 2010 roku. Sąd badał także wysokość kosztów utrzymania wnioskodawcy w tym czasie, jego ewentualne zobowiązania i powinności o charakterze finansowych dla ustalenia czy H. Ś. (1) miał realne możliwości czynienia oszczędności.

Prawidłowo wszakże Sąd Okręgowy ustalił, że zgodnie z treścią art. 552a § 1 k.p.k. skazanie oskarżonego w tej sprawie, w której stosowane było tymczasowe aresztowanie nie daje podstaw do zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia. Literalna wykładnia powołanego przepisu prowadzi jednoznacznie do takiego wniosku. Żądanie wnioskodawcy należało zatem oceniać na podstawie art. 552a § 2 k.p.k., stanowiącego, że roszczenie o odszkodowanie lub zadośćuczynienie, o którym mowa w § 1, przysługuje także oskarżonemu w razie skazania z tytułu niezasadnego wykonywania środków zapobiegawczych lub zabezpieczenia majątkowego w zakresie, w jakim z uwagi na rodzaj i rozmiar orzeczonych kar lub środków karnych nie można było zaliczyć na ich poczet okresów wykonywania odpowiednich środków zapobiegawczych podlegających takiemu zaliczeniu lub w pełni wykorzystać zastosowanego zabezpieczenia majątkowego.

Czyniąc zatem zadość wymogom art. 552a § 2 k.p.k. Sąd rozstrzygnął na wstępie czy roszczenie o odszkodowanie i zadośćuczynienie przysługuje H. Ś. (1) z tytułu niezasadnego wykonywania wobec niego środków zapobiegawczych, ale jedynie w zakresie, w jakim z uwagi na rodzaj orzeczonej kary, nie można było zaliczyć na poczet tej kary środków zapobiegawczych - tymczasowego aresztowania.

Sądy orzekające wywodziły, że istnieją dwa, wzajemnie wykluczające się, sposoby pełnego rekompensowania dolegliwości wynikłych z niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania. Pierwszy polega na jego zaliczeniu na poczet orzeczonej kary grzywny wobec poszkodowanego, a drugi na zasądzeniu odpowiedniej sumy pieniężnej. Zastosowanie jednej z form rekompensaty wyklucza możliwość zastosowania drugiej. Zdaniem składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego wyrażonym w postanowieniu z dnia 24 września 2007 roku sygn.I KZP 28/07 konkluzje te są oczywiste z następujących przyczyn:

Po pierwsze, nie jest możliwe kompensowanie szkody i krzywdy już zrekompensowanej .

Po drugie, jeżeliby uznać że roszczenie z art. 552 k.p.k., jak również zaliczenie na podstawie art. 417 k.p.k. i art. 63 k.k. mogą być stosowane łącznie, stworzyłoby to nieznaną prawu cywilnemu system podwójnej rekompensaty tej samej szkody, a brak jest jakichkolwiek przesłanek, aby jedynie na gruncie procesu karnego znajdowało zastosowanie takie całkowicie obce cywilistyczne rozwiązanie.

Po trzecie, ustawodawca nie wprowadził jakichkolwiek norm określających reguły umożliwiające uwzględnienie przy określaniu wysokości zasądzanego odszkodowania i zadośćuczynienia tego, że okres aresztowania został już zaliczony na poczet orzeczonej kary. Z drugiej strony, określił reguły zaliczania okresu pozbawienia wolności, w tym także niewątpliwie niesłusznego, na poczet kar wolnościowych (grzywny i ograniczenia wolności).

Po czwarte, jeżeli za dopuszczalną należałoby uznać sytuację, w której - obligatoryjne przecież zdaniem Sądu Najwyższego - zaliczenie w trybie art. 63 k.k. i art. 417 k.p.k. nie wyłącza dochodzenia odszkodowania i zadośćuczynienia, to konsekwentnie należałoby dopuścić także sytuację odwrotną. Takie rozumowanie nie jest prawidłowe, albowiem mogłoby prowadzić do absurdalnych konsekwencji, np. wtedy, gdy odszkodowanie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie zostało przyznane oskarżonemu jeszcze przed prawomocnym zakończeniem postępowania karnego, w wyniku którego został on ostatecznie skazany na karę pozbawienia wolności. Nie sposób przecież, pozostając w przekonaniu o racjonalności ustawodawcy, przyjmować, że gdy niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie zostanie już zrekompensowane (w wyniku procesu o odszkodowanie), okres tego samego tymczasowego aresztowania może zostać następnie ponownie zrekompensowany przez zaliczenie go na poczet kary.

Jak wspomniano na wstępie niniejszych rozważań, rysujące się na tle powyższych poglądów wątpliwości co do kompensaty szkody wynikłej z niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania, w sytuacji procesowej w jakiej znajdował się wnioskodawca, jednoznacznie rozstrzyga obowiązujący od 1 lipca 2015 roku przepis art.552 a § 2 kpk. Stanowi on: § 1. W razie uniewinnienia oskarżonego lub umorzenia wobec niego postępowania w wypadkach innych niż określone w art. 552 § 1-3 oskarżonemu przysługuje od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, wynikłe z wykonywania wobec niego w tym postępowaniu środków przymusu, o których mowa w dziale VI.

§ 2. Roszczenie o odszkodowanie lub zadośćuczynienie, o którym mowa w § 1, przysługuje także oskarżonemu w razie skazania z tytułu niezasadnego wykonywania środków zapobiegawczych lub zabezpieczenia majątkowego w zakresie, w jakim z uwagi na rodzaj i rozmiar orzeczonych kar lub środków karnych nie można było zaliczyć na ich poczet okresów wykonywania odpowiednich środków zapobiegawczych podlegających takiemu zaliczeniu lub w pełni wykorzystać zastosowanego zabezpieczenia majątkowego.

§ 3. Przepis § 2 stosuje się odpowiednio w razie orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania.

Jak łatwo zauważyć, odszkodowanie i zadośćuczynienie przysługuje w razie skazania z tytułu niezasadnego wykonywania (wszystkich) środków zapobiegawczych (nie tylko w wypadku "niewątpliwie niesłusznego" tymczasowego aresztowania lub zatrzymania). Nie ma też wymogu wykazywania „niewątpliwości” niezasadnego wykonywania środka zapobiegawczego, co także rozszerza zakres odpowiedzialności Skarbu Państwa. Kodeks postępowania karnego z 1969 r. mówił w art. 487 § 4 d.k.p.k. "o oczywiście niesłusznym tymczasowym aresztowaniu

lub zatrzymaniu", a kodeks z 1928 r. w art. 510 § 3 "o oczywiście bezzasadnym pozbawieniu wolności przez tymczasowe aresztowanie". Już na gruncie przepisów kodeksu postępowania karnego z 1969 r. w piśmiennictwie wyrażany był pogląd, że zastąpienie określenia "oczywiście bezzasadne" określeniem "oczywiście niesłuszne" ma charakter tylko redakcyjny, a więc w obu wypadkach chodzi o tę samą kategorię tymczasowego aresztowania. Dokonanie kolejnej zmiany polegającej na zamianie „niesłuszny” na „niezasadnie wykonywany”, bez jakiegokolwiek stwierdzenia dotyczącego tej sprawy w uzasadnieniu do projektu ustawy zmieniającej pozwala przyjąć, że mamy do czynienia tylko ze zmianą redakcyjną.

Sąd Okręgowy ustalił, że w sprawie, w której wnioskodawca został ostatecznie skazany, było niezasadnie wykonywane tymczasowe aresztowanie w okresie od 25 czerwca 2010 roku do 23 grudnia 2010 roku, oraz obserwacja psychiatryczna zastosowana w okresie 01 -25 lutego 2011r. w warunkach tymczasowego aresztowania. W świetle ustaleń Sądu Okręgowego z perspektywy całokształtu okoliczności sprawy i jej ostatecznego rozstrzygnięcia, stosowanie najsurowszego środka przymusu było niewątpliwie niesłuszne. Głównym czynnikiem decydującym o zastosowaniu najsurowszego środka zapobiegawczego jaki jest tymczasowe aresztowanie było postawienie H. Ś. (1) zarzutu z art. 156 § 1 k.k. gdzie przewidziana kara jest od roku do dziesięciu lat pozbawienia wolności. Postawienie powyższego zarzutu wynikało z zakwalifikowania obrażeń jakich doznała poszkodowana I. Ś. (1) w dniu 27 maja 2010r. Prokurator wskazywał we wniosku kierowanym do Sądu o przedłużenie tymczasowego aresztowania na duże prawdopodobieństwo popełnienia zarzucanych H. Ś. (2) czynów z art. 156 § 1 pkt 2 oraz czyn z art. 207 § 1 k.k.. Ponadto Sąd wskazał na uzasadnioną obawę utrudniania przez oskarżonego postępowania karnego poprzez wywieranie presji i wpływu na osoby najbliższe będące świadkami w sprawie oraz na grożącą mu surową karę do 10 lat pozbawienia wolności.

Po wpłynięciu opinii biegłej M. G. w dniu 25 maja 2010r. Prokurator nie podjął żadnych czynności odnośnie zmiany kwalifikacji czynu. Biegła na podstawie dokumentacji medycznej zawartej w aktach sprawy zakwalifikowała obrażenia ciała powstałe u I. Ś. (1), jako skutkujące rozstrojem zdrowia powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. W dniu 09 sierpnia 2010r. znając treść opinii biegłej Prokurator wystąpił z kolejnym wnioskiem o przedłużenie tymczasowego aresztowania. W dniu 16 sierpnia 2010r. wpłynęła do prokuratury kolejna opinia biegłej. Biegła wskazała na obrażenia u I. Ś. (1) jako następstwo zarzucanego H. Ś. (1) czynu – rozstrój zdrowia trwający 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. które nie powinny mieć cech choroby przewlekłej. Z dniem 17 sierpnia 2010r. Sąd Rejonowy w P. nie odnosząc się do kwestii wydanej opinii biegłej wydał postanowienie o przedłużeniu środka izolującego o kolejne dwa miesiące. W uzasadnieniu ponownie wskazano ogólną przesłankę stosowania najsurowszego środka zapobiegawczego. Podniesiono również, że istnieje obawa mactwa procesowego, a mając na względzie zarzucane H. Ś. (1) czyny realnym pozostaje wymierzenie wobec niego surowej kary, co może skłaniać go do bezprawnego wpływania na dalsze postępowanie. Z dniem 11 października 2010r. Prokurator po raz kolejny wystąpił z wnioskiem o przedłużenie tymczasowego aresztowania wskazując na wysokie prawdopodobieństwo popełnienia zarzucanych wnioskodawcy czynów z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. oraz czyn z art. 207 § 1 k.k., obawę mactwa procesowego oraz surowość grożącej kary. Sąd wydając postanowienie o przedłużeniu tymczasowego aresztowania w dniu 15 października 2010r. w oparciu o treść opinii biegłej M. G. wskazał w uzasadnieniu postanowienia na zmianę kwalifikacji czynu zarzucanego H. Ś. (1). Opinia sporządzona przez biegłego chirurga J. R. z dnia 22 października 2010r. wykluczyła aby I. Ś. (1) doznała ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w rozumieniu art. 156 k.k. oraz by uraz stanowił zagrożenie dla jej życia, przez co potwierdziła wnioski zawarte w opinii M. G.. Postanowieniem Prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. z dnia 23 grudnia 2010 roku uchylono środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania wobec H. Ś. (1) i zastosowano: środek zapobiegawczy w postaci poręczenia majątkowego w kwocie 20.000 zł. ; środek zapobiegawczy w postaci dozoru Policji; środek zapobiegawczy w postaci zakazu opuszczania kraju połączony z zatrzymaniem paszportu, jednocześnie nałożono na H. Ś. (1) obowiązek polegający na zakazie zbliżania i kontaktowania się (w tym telefonicznego) z I. Ś. (1), nakazano mu opuszczenie miejsca zamieszkania w B. przy ul. (...), zakazano przebywania na terenie ww. nieruchomości, zobowiązano także do informowania w przypadku podjęcia prób kontaktu przez I. Ś. (1). Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2012r. Sąd Rejonowy w P. częściowo uwzględniając wniosek oskarżonego uchylił środki zapobiegawcze w postaci poręczenia majątkowego w wysokości 20.000,00 zł – nakazując jego wypłatę, zakazu opuszczania kraju połączony z zatrzymaniem paszportu. Postanowieniem z dnia 11 września 2012r. Sąd Rejonowy

w P. uchylił środek zapobiegawczy w postaci nakazu opuszczania miejsca zamieszkania w B. i zakazu przebywania na terenie w/w nieruchomości a także zakaz kontaktowania się z I. Ś. (1). Postanowieniem z dnia 07 lutego 2013r. Sąd Rejonowy w P. uchylił wobec H. Ś. (1) środek zapobiegawczy w postaci dozoru Policji z uwagi na zastosowanie wobec oskarżonego w sprawie 4 Ds. 34/13 środka zapobiegawczego przez Sąd Rejonowy w P. w dniu 07 stycznia 2013r. w postaci tymczasowego aresztowania.

H. Ś. (1) skazany został na karę pozbawienia wolności 1 roku i 2 miesięcy, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby. W sytuacji, gdyby H. Ś. (1) zarządzono wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wówczas wnioski o odszkodowanie i zadośćuczynienie nie byłyby skuteczne. Nadto wskazać należy, że inaczej rzecz wyglądałaby, gdyby wnioskodawca skazany został na karę ograniczenia wolności lub grzywnę. Wówczas, zaliczenie w całości na jej poczet tymczasowego aresztowania, według reguł art. 63 § 1 kk, eliminowałoby roszczenia o odszkodowanie i zadośćuczynienie za jego niezasadne wykonywanie, w przypadku stwierdzenia, że owa odmienna rodzajowo kara zrekompensowałaby w całości szkody i krzywdy wynikłej z tymczasowego aresztowania.

Podsumowując powyższe uwagi Sąd Okręgowy staje na stanowisku, że w aktualnym stanie prawnym, w razie skazania na karę pozbawienia wolności, roszczenie o odszkodowanie i zadośćuczynienie za tymczasowe aresztowanie nie przysługuje, w przypadku stwierdzenia, że ów środek zapobiegawczy nie był niezasadnie wykonywany, w sytuacji zaś uznania owej niezasadności, roszczenie to przysługuje tylko wtedy, gdy tymczasowe aresztowanie nie mogło zostać zaliczone w całości na poczet kary pozbawienia wolności w tej lub innej sprawie.

Dotychczasowy dorobek orzecniczy na gruncie przesłanki „niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowanie” określonej w obowiązującym do 30 czerwca 2015 roku art. 552 § 4 kpk zachowuje aktualność dla oceny przesłanki „niezasadnego wykonywania środka zapobiegawczego”, o jakiej mowa w art. 552a § 2 k.p.k. .

Z treści art. 552a § i 2 k.p.k jednoznacznie wynika, że jeżeli cały okres tymczasowego aresztowania nie zostanie zaliczony na poczet orzeczonej kary w tym samym postępowaniu to automatycznie następuje zrekompensovanie szkody wynikłej z niesłusznego tymczasowego aresztowania, a z taką sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. Ustawodawca nie wykluczył więc możliwość żądania odszkodowania lub zadośćuczynienia jeżeli nie nastąpiło pełne zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania na poczet kary.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że H. Ś. (1) w sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy w P. o sygnaturze akt II K 179/11 skazany został wyrokiem z dnia 21 listopada 2013 roku. Na skutek apelacji wniesionych przez obrońców H. Ś. (1), wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 sierpnia 2014 roku / sygnatura akt X Ka 488/14/ zmieniono wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 21 listopada 2013 r. /sygnatura akt II K 179/11/ w ten sposób, że H. Ś. (1) uznano za winnego czynu z punktu I aktu oskarżenia, i za czyn ten wymierzono mu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby. Od popełnienia czynu z punktu II aktu oskarżenia H. Ś. (1) został uniewinniony. Uchylono rozstrzygnięcie w przedmiocie zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec orzeczenia względem H. Ś. (1) kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

W dniu 18 sierpnia 2015r. H. Ś. (1) zasadnie złożył wniosek o odszkodowanie i/lub zadośćuczynienie, albowiem został złożony w dacie, gdy obowiązywały przepisy Kodeksu Postępowania Karnego w brzmieniu ustalonym ustawą o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw z dnia 27 września 2013r. w czasie obowiązywania przepisu 552a § 2 k.p.k. od 1 lipca 2015r. do 15 kwietnia 2016r. (Dz. U. 2013, poz. 1247)

W sprawie o odszkodowanie i zadośćuczynienie, która – choć prowadzona jest w postępowaniu karnym – dotyczy jednakże roszczeń o charakterze cywilnym. Stanowisko Sądu w zakresie odszkodowania oparte zostało na wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 października 2012 roku o sygn. II AKa 281/12 (LEX nr 1238294) stanowiącym iż :” Rozmiar takiej szkody zależy zatem od możliwości zarobkowania wnioskodawcy, i ustalenia ile przeznaczyłby na oszczędności lub zwiększenie trwałych składników majątku, gdyby pozostawał na wolności i po odliczeniu wydatków jakie poniósłby na utrzymanie siebie gdyby nie został zastosowany wobec niego środek o charakterze izolacyjnym. Podobnie wypowiedział się także Sąd Apelacyjny w Rzeszowie: ”Odszkodowanie ma

charakter kompensacyjny, a co za tym idzie prowadzi ono do wyrównania stanu majątkowego jaki zaistniałby, gdyby niekorzystne dla wnioskodawcy okoliczności, w postaci tymczasowego aresztowania, nie nastąpiły. Oznacza to więc, że zasądzając odszkodowanie z tytułu utraconych zarobków Sąd musi brać pod uwagę to ile wnioskodawca przeznaczyłby na swoje podstawowe potrzeby życiowe, gdyby przebywał na wolności i różnicę między tą kwotą, a kwotą uzyskanych dochodów może zasądzić tytułem odszkodowania z powodu utraconych zarobków” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 07.03.2013 roku sygn. I AKa 15/13, LEX nr 1293709).

Sąd ocenił kwestię „utruty dobrego imienia” przez wnioskodawcę związaną z przebywaniem przez niego w areszcie. Zauważyć w tym przedmiocie należy iż do czasu zastosowania wobec H. Ś. (1) środka zapobiegawczego, był on osobą nie karaną prawomocnym wyrokiem Sądu, jednak na uwagę zasługuje fakt, że wobec H. Ś. (1) został zastosowany przez Sąd Rejonowy w P. w dniu 07 stycznia 2013r. środek izolacyjny w sprawie 4 Ds. 34/13 w postaci tymczasowego aresztowania od dnia 05 stycznia 2013r. na okres 3 miesięcy. W związku z powyższym, zasadnie Sąd Okręgowy uznał, że H. Ś. (1) nie funkcjonował w swoim środowisku jako osoba o nieposzlakowanej opinii, stąd stopnia dolegliwości w tym zakresie nie należy uznawać za wysoki. Przy czym pojęcie dobrej reputacji jest wszakże kategorią moralną i etyczną. Skazanie danej osoby prawomocnym wyrokiem, zwłaszcza za przestępstwo umyślne, w obiektywnej ocenie podważa uznanie takiego podmiotu za wzór określonych norm moralnych i etycznych.

Tymczasowe aresztowanie zastosowane wobec wnioskodawcy w okresie od 25 czerwca do 23 grudnia 2010r. oraz okres pobytu na obserwacji psychiatrycznej w warunkach aresztu od dnia 01 lutego 2011r. do dnia 25 lutego 2011r. było niewątpliwie niesłuszne, jednakże przebywanie w warunkach izolacji zawsze i z pewnością wiąże się z typowymi dla takiej izolacji dolegliwościami, z tym, że z zeznań samego wnioskodawcy wynika, iż w areszcie nie zdarzyło się nic nadzwyczajnego, nie miał konfliktów ze współosadzonymi, nie chorował, nie miał żadnych problemów.

Tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia wnioskodawca zażądał kwoty 1.000.000,00 zł. Wezwany do sprecyzowania wniosku wskazał na kwotę 800.000,00 zł odszkodowania i kwotę 200.000,00 zł. zadośćuczynienia, podkreślając, że jest to kwota stanowiąca różnicę między wynagrodzeniem jakie uzyskiwałby jako pracownik firmy (...) S.A. gdyby nie zastosowano środka izolującego w postaci tymczasowego aresztowania a kosztami utrzymania wnioskodawcy. Wnioskodawca na rozprawie wniósł o uwzględnienie przez Sąd przy kształtowaniu wysokości szkody także wysokości zaległości alimentacyjnych jakie powstały w okresie jego pobytu w areszcie wskazując iż wobec niemożności otrzymania pracy nie był w stanie bieżącego regulowania alimentów na rzecz małoletnich.

Sąd w pierwszej kolejności podejmował próby ustalenia w sposób bezsporny okoliczności kształtujących zasadność i wysokość odszkodowania bowiem wysokość zadośćuczynienia Sąd ustala według sędziowskiego uznania w granicach swobodnej oceny dowodów. Na powyższą kwestię wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 22 kwietnia 2015 roku sygn. IACa 1504/14:” Stosownie do art. 446 § 4 k.c., zadośćuczynienie przysługuje za "doznaną krzywdę", "odpowiedniej sumie" i stanowi naprawienie szkody niematerialnej, ze swej natury niemożliwej do ścisłego wymierzenia. Kryteria zawarte w przepisach normujących zadośćuczynienie mieszczą już w sobie możliwość ustalenia wysokości zadośćuczynienia, bez potrzeby sięgania do art. 322 k.p.c” ;

Na podstawie dowodów z dokumentów Sąd miał zatem możliwości ustalenia w sposób pewny wysokości dochodów jakie otrzymywał wnioskodawca w okresie poprzedzającym jego tymczasowe aresztowanie w 2010 roku, natomiast w kwestii jakie były faktyczne koszty jego utrzymania, a także możliwości w zakresie czynienia oszczędności Sąd miał wiedzę jedynie ogólną. I. Ś. (1) w zasadzie nie miała wiedzy podając, że jej były mąż, płacił alimenty w kwocie po 900 zł miesięcznie na dwóch synów i 700 na trzeciego, ponadto opłacał rachunki. Była żona wnioskodawcy podkreśliła że nie miała dostępu do konta dlatego też nie są jej znane kwoty oszczędności. L. M. (1) podejmowała próby wskazania dochodów jakie uzyskiwał H. Ś. (1), podkreślając, że to jej brat utrzymywał całą rodzinę, a w czasie stosowania tymczasowego aresztowania to ona przesyłała paczki, wpłacała pieniądze na wypiskę oraz zakupiła podstawową odzież co łącznie wyniosło 15.000,00 zł. Sąd w wyroku zasądził odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy.

Oczywistym i utrwalonym stanowiskiem jest, że za oczywiście niesłusznie aresztowanemu przysługuje odszkodowanie za szkodę materialną, która obejmuje zarówno szkodę bezpośrednią, jak i utracone korzyści. Szkodę rozumieć zaś należy jako różnicę między stanem majątkowym pozbawionego wolności, jaki by istniał, gdyby go nie aresztowano, a stanem rzeczywistym z chwili odzyskania przez niego wolności (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2011 r., IV KK 137/11).

Ustalając zatem w pierwszej kolejności roszczenia H. Ś. (1) co do odszkodowania, Sąd pierwszej instancji uwzględnił jego wnioski w zakresie utraconych korzyści jakie mógł on uzyskać będąc zatrudnionym w spółce (...) S.A. gdyby nie tymczasowe aresztowanie w sprawie. Sąd w oparciu o dowody z dokumentów- Urzędu Skarbowego uznał za udowodnione. Z tych względów Sąd przyjął, że zatrudnienie H. Ś. (1) było zdarzeniem przyszłym i pewnym i może stanowić podstawę do przyjęcia utraconych przez wnioskodawcę zarobków z uwagi na tymczasowe aresztowanie w sprawie II K 179/11.

Za uzasadnione Sąd przyjął ustalenie kwoty szkody majątkowej uwzględniającej możliwość czynienia przez wnioskodawcę oszczędności w związku z możliwościami zarobkowymi H. Ś. (1) wynikających ze świadczonej przez niego pracy bezpośrednio przed jego tymczasowym aresztowaniem.

Obliczając zatem wysokość odszkodowania w zakresie utraconych korzyści tj. oszczędności Sąd poczynił zatem pewne założenia. Przede wszystkim uznał, że wnioskodawca uzyskiwał miesięcznie 14.500, 00 zł wynagrodzenia za pracę ponadto otrzymywał premię coroczną, która w roku 2009 wyniosła 67.000,00 zł. H. Ś. (1) również wskazywał wysokość dochodów w 2009r. wskazanych wyżej. Zdaniem Sądu – opierając się na doświadczeniu życiowym - miesięczne koszty utrzymania H. Ś. (1), byłej żony i dzieci, na które, miał zasądzone alimenty, stanowiła 7.500,00 zł dochodów. Z relacji wnioskodawcy i byłej żony a także siostry wnioskodawcy wynika, aby prowadzili oni styl życia ponad przeciętny, a z uwagi na mieszkanie w lokalu przez nich niewykończonym prowadzili życie na podstawowym poziomie. Na koszty utrzymania składały się zatem – według relacji zarówno H. Ś. (1) jak i jego byłej żony i siostry - koszty mieszkania, koszty opłat za energię, koszty żywienia, odzieży . Mając zatem powyższe okoliczności na uwadze Sąd uznał, iż pozostała kwota dochodów tj. 7.000,0 zł była tą kwotą, którą wnioskodawca mógł oszczędzać. Dysponując zatem takim danymi. Sąd jako okres niesłusznego tymczasowego aresztowania w sprawie IIK 179/11 przyjął zatem okres od daty 25 czerwca 2010r. do 23 grudnia 2010 roku oraz okres oraz na obserwacji psychiatrycznej w warunkach aresztu od dnia 01 lutego 2011r. do dnia 25 lutego 2011r.7 miesięcy. A zatem 7 miesięcy x kwota 7.000,00 zł to kwota 49.000,00 zł, nadto jak już wcześniej Sąd ustalił również, że kwotę odszkodowania należało powiększyć o dochód jaki wnioskodawca otrzymywał w ramach premii uznaniowej. Sąd ustalił iż kwota należna H. Ś. (1) z tego tytułu wynosi 47.000,00 zł. – pomniejszona o ilość miesięcy w których wnioskodawca nie przebywał w izolacji. Ponadto należało doliczyć kwotę 15.000,00 zł tytułem paczek darowanych przez siostrę wnioskodawcy w okresie stosowania tymczasowego aresztowania co łącznie stanowi kwotę 111.000,00 zł którą Sąd ustalił jako wysokość odszkodowania należnego H. Ś. (2) w związku z jego niesłusznym tymczasowym aresztowaniem.

W zakresie natomiast zadośćuczynienia H. Ś. (1) konsekwentnie wnosił o zasądzenie na jego rzecz kwoty w wysokości 200.000,00 zł. Na kwotę w tej wysokości - jak wskazywał wnioskodawca wpłynęły takie elementy jak: długość stosowanego tymczasowego aresztowania, utrata zdrowia psychicznego i fizycznego, utrata dobrego imienia, dolegliwości psychiczne rodziny w związku z medialnością sprawy karnej;

Rolą zadośćuczynienia jest rekompensata za doznane krzywdy i dolegliwości moralne jako poniósł wnioskodawca w związku z jego tymczasowym aresztowaniem. Wysokość zadośćuczynienia winna być mierzona dolegliwościami osoby pokrzywdzonej i odpowiadać współczesnym standardem społeczeństwa, tak aby krzywda została prawidłowo wynagrodzona. Wysokość zadośćuczynienia wyznaczają zatem dwie granice. Z jednej strony musi ono przedstawiać wartość ekonomicznie odczuwalną dla wnioskodawcy, z drugiej zaś powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, być kwotą realną, a nie nadmierną, a dodatkowo powinna być oparta na zobiektywizowanych kryteriach, wynikających z przeprowadzonego postępowania dowodowego, które muszą zakreślić granice subiektywnego odczucia krzywdy przez wnioskodawcę (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 sierpnia 2004 r., WA 18/04, OSNwSK 2004/1/1487).

W realiach tej konkretnej sprawy, jako elementy kształtujący kwotę zadośćuczynienia dla H. Ś. (1), Sąd uwzględnił przede wszystkim okoliczności związane z czasokresem pobytu wnioskodawcy w areszcie śledczym, jak również następstwa tego pobytu w sferze emocjonalnej i psychicznej pokrzywdzonego. Rozważenie tych okoliczności sprawy doprowadziło zatem Sąd do ustalenia kwoty należnego zadośćuczynienia w wysokości 2.000.00 zł. za miesiąc, co stanowi łączną kwotę 14.000,00 zł. Sąd uznał iż wysokość zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w tej wysokości „stanowi rekompensatę i ma na celu złagodzenie pokrzywdzonemu odczucia krzywdy, bowiem nie jest możliwe ujęcie w kategoriach ekonomicznych ujemnych doznań psychicznych czy dolegliwości izolacji, a przyznawana suma pieniężna nie jest przecież z reguły w stanie odzwierciedlić rzeczywistego rozmiaru negatywnych odczuć pokrzywdzonego, ponieważ tego rodzaju szkody niemajątkowej nie da się wprost wycenić. Sąd w takich wypadkach ma jednak obowiązek czuwać aby kwota zadośćuczynienia nie była wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sprawie II AKa 238/15 z dnia 11 września 2015 roku, LEX nr 1843272);

Czynnikiem, który w najbardziej znaczącym stopniu wpłynął na wysokość zadośćuczynienia był okres izolowania oskarżonego od rodziny i społeczeństwa tj. 7 miesięcy. U H. Ś. (1) skutki tak długiego pobytu w warunkach izolacji więziennej niewątpliwie wpłynęły na jego emocje a przede wszystkim na duże poczucie pokrzywdzenia, który w postawie wnioskodawcy chociażby na sali sądowej było widoczne, a o czym relacjonowała także L. M. (2). Kolejne decyzje Sądu o przedłużeniu wobec H. Ś. (1) tymczasowego aresztowania, które wnioskodawca stale kwestionował, potęgowały w nim poczucie rezygnacji i wątpliwości w możliwość uzyskania sprawiedliwego rozstrzygnięcia w sprawie. Negatywnymi przeżyciami były z pewnością nieporozumienia między współosadzonymi, a także brak intymności, które to okoliczności sąd również uwzględnił miarkując wysokość zadośćuczynienia.

Kolejnym aspektem wpływającym na rozmiar doznanej krzywdy był wpływ pobytu w areszcie na stan psychiczny wnioskodawcy. Trzeba jednak podnieść, iż wobec H. Ś. (1) zastosowano tymczasowy areszt w innej sprawie o podobnych okolicznościach, co rzutowało na wysokość zadośćuczynienia o jaki wnosił H. Ś. (1). Sąd nie uwzględnił także okoliczności - medialność sprawy i jej zainteresowanie przez środowisko masowego przekazu. Nadmienić w tym miejscu trzeba, że „przesłanki decydujące o wysokości zasądzanego in concreto zadośćuczynienia muszą wynikać bezpośrednio z okoliczności związanych nierozdzielnie z zastosowaniem niewątpliwie tymczasowego aresztowania. Zatem do tych okoliczności nie mogą należeć niekiedy upokarzające i powodujące traumatyczne przeżycia związane [...] czasokresem trwania postępowania karnego” (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2013 r. WA 14/13, LEX nr 1335697). Bezsprzeczne jest, że czas trwania postępowania karnego wywoływał u wnioskodawcy szereg ujemnych skutków takich jak niepewność sytuacji prawnej w jakiej pozostawał, obowiązek udziału w rozprawach, lęk. Wobec wnioskodawcy były stosowane także środki zapobiegawcze w postaci dozoru Policji, poręczenia majątkowego, zakazu opuszczenia kraju z zatrzymaniem paszportu, zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej i kontaktowania się z nią, nakaz opuszczenia miejsca zamieszkania. Środki te zostały zastosowane równocześnie i sukcesywnie uchylane. Podkreślenia wymaga to, że ich ilość skumulowana w jednym czasie była nadmierna. Nie mniej jednak po opuszczeniu aresztu H. Ś. (1) był osobą generalnie wolną i mógł już w znacznym stopniu zająć się powrotem do zajęć wykonywanych przed osadzeniem.

Wszystkie powyższe argumenty sprawiły, że Sąd uznał iż wnioskowana przez H. Ś. (2) kwota 1.000.000,00 złotych (milion) stanowiłaby kwotę rażąco wysoką i nie udowodnioną w zakresie żądanej wysokości zarówno co do szkody jak i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Z tego też względu i w tym zakresie wniosek w/w został oddalony.

Sąd zasądził na mocy 618 § 1 pkt.11 k.p.k w zw. z § 14 ust. 6 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r.pr M. S. tytułem wynagrodzenia kwotę 144,00 (sto czterdzieści cztery) złotych za świadczenie pomocy prawnej z urzędu wnioskodawcy;

Zgodnie z art. 554 § 2 k.p.k., postępowanie w sprawach odszkodowania i zadośćuczynienia za niesłuszne tymczasowe aresztowanie jest wolne od kosztów, w związku z czym Sąd orzekł jak pkt IV wyroku.

--	--	--	--